

var en virkelig Bolignød i Roskilde, Esbjerg og Vejle. Disse Byer bleve ganske vist nævnte i Finansudvalget, men uden at der blev ført noget som helst Bevis for Rigtigheden af det ærede Medlems Paa-stand, og jeg troede ærlig talt, efter hvad der er foregaaet i Finansudvalget, at det ærede Mindretal vilde have frafaldet det Forslag, det havde opstillet. Nu prøvede det ærede Medlem at føre et Slags Bevis. Jeg skal ikke her give mig til at gennemgaa det. Det er jo umuligt her paa Stedet at undersøge, om dette Bevis er tilstrækkelig fyldestgørende. Der er det mærkelige Forhold, at samtlige de tre Byer, fra hvilke der klages over Bolignød, netop ere blandt dem, der have faaet Bevillinger af det Beløb, der har været stillet til Disposition. I Esbjerg have ikke mindre end to Foreninger faaet, den ene 120,000 Kr., den anden 30,000 Kr. I Vejle har en Forening faaet — det er ganske vist kun en lille Forening, og den har kun faaet 20,000 Kr. Ogsaa i Roskilde have Statsbanefunktionærernes Forening faaet et mindre Beløb. Det er altsaa ikke tre Byer, som kunne sige, at de ere blevne forbigaaede ved de Uddelinger, der have fundet Sted; de have faaet deres Del deraf. Hvis det forholder sig saaledes, at det maaske er noget knapt med Boliger i disse Byer, kan det med Rette siges, at det er i alt Fald ikke, fordi de ere holdte udenfor. Men i øvrigt tør det sikkert siges, at er der virkelig Trang til Boliger, og er der Villighed til at betale en saadan Leje, at det kan være rentabelt at bygge, behøver man vist i vore Dage ikke at være i Tvivl om, at der nok skal blive bygget. Jeg synes, der er en umaadelig Lyst til at bygge rundt omkring i Landet, saa det retter sig nok.

Jeg vilde gerne, at man ikke tiltraadte dette Forslag, fordi jeg gerne vilde have, at man fortsatte som hidtil med et fast Beløb aarligt og lod dette være en rolig Opfordring til at skaffe sunde og gode Arbejderboliger rundt omkring i Landet, og at man ikke forsøgte at sprænge de Rammer, som denne Bevilling en Gang er lagt i.

Marott: Jeg skal indrømme den højtærede Minister, at det ikke er noget stort Beløb, her er foreslaet. I Forhold til den Bolignød, der i overordentlig høj Grad er til Stede i disse Byer, vil det jo ikke kunne hjælpe meget. Men i nogen Grad vil det dog kunne hjælpe, og det forekommer mig ikke, at der i og for sig kan

være nogen Betænkkelighed ved at yde dette Beløb i Aar og saa maaske til næste Aar yde et større Beløb, fordi vi have en Lov, der jo dog udløber med næste Finanssaars Udgang den 31. Marts 1909. Det ærede Flertal og Ministeren forlangte selv i Udvalget Beviser. Nu har jeg fremlagt Beviserne, refereret dem for det høje Ting. Disse Meddelelser komme fra saadanne Mænd i de paagældende Byer, som maa anses for i enhver Henseende at være kvalificerede til at afgive saadanne Erklæringer. De komme fra Grundejerforeningerne, som selvfølgelig ikke vilde anbefale at bygge saadanne Huse med Statslaan, hvis der var Boliger nok, thi det vilde de fra deres Side ikke være interesserede i. Endvidere komme de fra Distriktslægerne, som jo ogsaa have rig Lejlighed til at undersøge og gøre sig bekendte med, hvorledes dette Forhold er. Jeg synes derfor ikke, der for Ministeren kan være nogen Tvivl om Bevisernes Rigtighed eller om deres Tilstrækkelighed i den omhandlede Sag. Det er altsaa konstateret, at der er Bolignød i disse Byer, og det er muligt, at der er det i endnu flere Byer her i Landet.

Den højtærede Minister siger, at hvis det er rentabelt at bygge saadanne Steder, skal der saamænd nok blive bygget. Ja, det er godt nok, men mens Græsset groer, dør Horsemor. Man kan ikke ræsonnere som den højtærede Finansminister, thi naar der faktisk ikke bliver bygget, maa de paagældende Arbejdere og Smaafolk, som det ogsaa fremgaar af disse Erklæringer, i høj Grad lide under disse Forhold. Jeg mener, at Staten allerede gennem Loven af 1904 har anerkendt, at det er en Opgave for den at træde hjælpende til ved saadanne Lejligheder, og naar vi have anerkendt dette, kan jeg ikke indse, man sprænger nogen Lov — den er jo for øvrigt snart udløben — fordi man vedtager Mindretallets Ændringsforslag.

Der er jo heller ikke Tale om noget videre Offer fra Statskassens Side i dette Forhold. Laantagerne ville faa Pengene til 4 pCt., hvoraf de 3 ere Rente, den ene Afdrag. Sparekasserenten kan vel sættes til 3½ pCt. Det er vel det, Staten i Almindelighed faar for sine Penge. Altsaa bliver det i Virkeligheden kun en 1,500 Kr. om Aaret, som Staten vilde forære disse Mennesker, som bleve delagtige i de omtalte Laan. Det er altsaa et meget ringe Offer, Staten skulde bringe for at træde i nogen Grad hjælpende til i dette Forhold, og jeg maa gaa ud fra, at man meget godt kunde